

DATS
landsforeningen for
dramatisk virksomhed

Nygade 15
6300 Gråsten

Telefon: 74 65 11 03
Telefax: 74 65 20 93

www.dats.dk
dats@dats.dk

Repertoiret 2011

En samling omtaler
af teaterstykker der er egnet for
amatørteatret

teater
forener
kunstnerisk
aktivitet
med menneskelig
udvikling

Repertoiret 2011

Hermed foreligger der en samling nye omtaler af tilgængelige skuespil på dansk og først og fremmest fra Forlaget DRAMA.

Vi bruger ordet 'Omtaler' og ikke 'Anmeldelser'. Omtaler er mindre prætentiøst, og det er vigtigt for os at slå fast, at omtalerne - for langt de flestes vedkommende - er udført af erfarne instruktører fra amatørteatrets verden og ikke af professionelle litteratur eller teaterkritikere.

Mange af de omtalte stykker har været opført på professionelle scener i årets løb og tidligere. Det er ofte meget spændende nye tekster, som kræver stort talent og vovemod for en amatørscene at give sig i lag med.

Det er naturligvis også vigtigt at understrege, at den enkelte person der omtaler stykkerne alene har ansvaret for omtalen.

I udvalget er vi glade for, at så mange har sagt ja til at være med igen i år, og at vi har fået så mange nye på banen.

God fornøjelse med læsningen her og senere af måske udvalgte stykker.

Med venlig hilsen
Repertoireudvalget

Thomas Hauger
formand

Repertoiret 2011 – indhold

Nr.	Titel	Forfatter	Omtalt af
1361	“W” – Den unge Werners lidelser	Ann Sofie Oxenvad	Henrik Sommer
1362	Aladdin eller én på lampen	Thomas Malling	Jacob Jessen
1363	Amédée eller hvordan skaffe sig af med det	Eugène Ionesco	Morten Hovman
1364	Chit Chat	Mogens Kjær	Maria Rosenhjerte
1365	Core	Line Mørkeby	Peter Hyldahl
1366	De evige højder	Kaj Nissen	Bent Rasmussen
1367	De fortabte spillemænd	Jørgen Ljungdahl	Bent Rasmussen
1368	Den russiske familie	Vivian Nielsen	Bent Rasmussen
1369	Dine molotov kys	Gustavo Ott	Bent Jacobsen
1370	Dromedaren Doodee’s rejse	Keld Vestergaard	Anton Lyhne
1371	Fremtidens historie	Christian Lollike	Peter Rafn Dahm
1372	Fyrsten – en rokokko komedie	Aleksa Okanovic	Niels Stokholm
1373	Gods	Kaj Nissen	Jakob Oschlag
1374	Hamlet og Romeo og Julie	Line Knutzon	Niels Damkjær
1375	Hemmeligheden	Thomas Howalt	Bent Rasmussen
1376	Huset på Øen	Helle Bærskog Hauger	Kirsten Borger
1377	Hvem myrdede Regitze Rio?	Jokum Rohde	Thomas Hauger
1378	I Salomons land	Emmanuel Limal	Bent Jacobsen
1379	Jack the Ripper	Cathrine Fromberg og Amalie Hassing	Jacob Jessen
1380	Jeg har brug for dig	Erik Schøler	Kirsten Borger
1381	Jerusalems børn	Lise Bro og Lotte Kjærup	Henrik Sommer
1382	Karlas Kabale	Renee Toft Simonsen	Kirsten Borger
1383	Kunst for konger	Kaj Nissen	Bent Rasmussen
1384	Kødkarrusellen	Christian Lollike	Peter Hyldahl
1385	L@urits og Computermusene	Louise Emcken	Maria Rosenhjerte
1386	Lucy in the Sky	Ann Sofie Oxenvad	Thomas Hauger
1387	Musical	Line Mørkeby	Peter Hyldahl
1388	Only Sixteen	Rosa Kathrine Frederiksen	Thomas Hauger
1389	Pudemanden	Martin McDonagh	Niels Stokholm
1390	Sidste Sommer	Maria Hansted Lohmann & Janice Dunn	Jette Glavind Pedersen
1391	Skraldet	Sidsel Bjelke	Bent Jacobsen
1392	Slutstrand	Nicolas Bro	Jette Glavind Pedersen
1393	Texas	Andreas Garfield	Bodil Schäfer og Louise Emcken
1394	Verden venter	Marie Markvard Andersen	Bodil Schäfer og Louise Emcken

"W" – Den unge Werners lidelser (frit efter Goethe: "Den unge Werthers lidelser")

Forfatter: Ann Sofie Oxenvad		Kort resumé: En musikdramatisk bearbejdelse af Goethes brevroman fra 1774. Stykket foregår i nutiden i et undergrundsmiljø omkring natklubben Klopstock.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	5 k, 5 m, 2k/m – et orkester (evt. kun pianist)
	Dekoration:	En cirkusmanege med skærm til projektion af tekst/billeder
	Spilletid:	1 time

Omtalt af: Henrik Sommer

Dette stykkes forlæg er Goethes brevroman fra 1774 "Den unge Werthers lidelser". Denne roman blev i sin samtid betragtet som periodens (Sturm-und-Drang-perioden) nøgleroman. Sturm und Drang (storm og trang) var en tysk romantisk litterær ungdomsbevægelse i slutningen af 1700-tallet. Det karakteristiske for denne periode var træk som fantasi, følelsesfylde og lidenskabeligt vovemod. Det handlede om at følge sine følelser i et og alt, og udelukkende at leve efter egne regler og opfattelser. Romanens hovedperson "den unge Werther" er en ung mand, der bliver så forelsket i den kønne Lotte, at han er ved at tæres op indvendig af lidenskab og længsel. Det er umuligt for ham at blive forenet med Lotte, da hun er forlovet med og bliver gift med den fornuftige Albert, så til sidst ser han ikke anden udvej end at tage livet af sig selv. Selvmord var i perioden ikke alene at betragte som en flugt fra det besværlige liv, men mere som det at forene sig med evigheden. Ikke specifikt en religiøs formet evighed, men mere en evighed præget af den rene følelse, hvor man kunne blive et med sin kærlighed. Udtrykt i tidens sprog: "De aner ej, / at fra ældgamle Beretninger / træder du himmelraabende frem / og bærer Nøglen / til de Salige Boliger, / du grænseløse Løndommens / Budbringer tavs" (Novalis: Hymner til Natten, 1800).

Der er i Oxenvads stykke ikke den samme fortabelse i følelserne. Rammen og navnene er hentet fra forlægget, men stykkets grundtone synes snarere at være hentet fra 1930'ernes mere dekadente miljøer i f.eks. Berlin. Hvor Werthers lidelser nok handlede om det absolut egocentreret menneske, så handler hans lidelser også om kærlighed med stort K. Hvorimod det hos Werner bliver lidt småt og mest kommer til at handle om sex. Der er heller ikke meget format over døden. Den bliver hos Oxenvad til borgerlig tomgang i en håbløs tosomhed. Alt dette sagt fordi, man for alt i verden ikke må gøre dette stykke til et højstemt drama. Det er og bliver en let musikalsk, skarp satire over tidens selvcentrerede ungdom.

På bedste Cabaret-vis starter vi med entertaineren, der bogstavelig talt fører os ind i miljøet, der så præsenterer sig for os som en åbning på en cirkusforestilling, hvor der er drøn på lige fra første øjeblik.

Så tager vi fat på selve historien. Den unge Werner er lidt af en filosofi-nørd, der er til grin hos de smarte unge damer, men som alligevel vækker et eller andet hos Lotte, så hun giver ham et

let kys på kinden, inden hun forsvinder ind på diskoteket Klopstock.

Werner opsøger sin ven William, som er drag-queen på diskoteket. Til ham fortæller Werner, at han er forelsket i Lotte. William selv tror kun på kærlighed som fest og sex, og vi ser ham optræde med en sang, der fortæller om denne opfattelse.

Vi får nu en scene mellem Werner og Lotte, hvor Werner forsigtigt udtrykker sine følelser, men afbrydes af Lottes kæreste Albert, der meget uromantisk byder sig til som en rigtig handymand.

Efter et par mellemspil om selvskabt ensomhed er vi til Lottes og Alberts polterabend på diskoteket. Werner er mødt op, godt fuld. Lotte erklærer selvmedlidende om ikke sin kærlighed, så sine følelser for ham, men så er Albert der i al sin mandighed og slår bogstavelig talt Werner i jorden, og Lotte følger med sin heman.

I en et grotesk show optræder Werner nu som klovn for Lotte og alle andre. Werner ender efter en bytur i fængslet. Han ringes op af mor, som bebrejder ham hans spildte liv. Werner skriver et afskedsbrev til Lotte "så ka' hun lær' det". Afskedsbrevet projekteres op på et lærred og læses op af spillerne på skift. Oplæsningen afbrydes af Werner (der stadig lever). Lulu synger en sang om drømmens håb. Stykket slutter symbolsk med en beskrivelse af døden som borgerlig tosomhed.

Oxenvad angiver i et forord til stykket, at det er tænkt som et musikdramatisk stykke, der vil være svært at spille uden musik. Jeg vil sige, at stykket **ikke** lader sig spille uden musik. Uden musikkens hjælp vil det ikke være muligt at fange den dekadente lethed, der dækker over uendelig smerte og livslede. Uden musik bliver stykket til en meningsløs parodi. MEN - problemet er, at denne musik må man selv skrive. Så vil man give sig i kast med dette stykke, skal man først alliere sig med en dygtig komponist.

Er musikken på plads, er dette stykke en god mulighed for ambitiøse, unge amatører, der har lyst til at tage fat på at beskrive ungdommens selvoptagne, men også frygtelige smerte. Nøgleord for instruktion og opsætning er lethed, præcision og tempo.

ALADDIN

eller én på lampen

Forfatter: Thomas Malling		
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	Rollelisten tæller 50 eller flere; men stykket kan spilles af 12M og 6K
	Dekoration:	En meget fleksibel scenografi
	Spilletid:	3 timer

Omtalt af: Jacob Jessen

Med dette stykke har Thomas Malling endnu engang kastet sig over en klassiker og givet den en ordentlig en på lampen. På vanlig Mallingsk vis er historien frydefuldt radbrækket og uimponeret kørt gennem vridemaskinen, for atter at fremstå, med hele sit eventyr, sin mystik og spænding nogenlunde intakt, som en storslået vanvittig teaterforestilling for alle aldersklasser.

Lad det være sagt straks – Det er en stor mundfuld.

Uden beskæringer (sådanne kan ikke anbefales) kan stykket ikke spilles på under 3 timer. Til gengæld vil tiden flyve og publikum ustandselig overraskes. Personer og handlinger, der tilsyneladende er helt uvedkommende, indfletter sig i historien om Østerlands mystik med en selvfølgelighed, der er uden grænser, samtidig med at handlingen går sin gang.

Handlingen i "ALADDIN" turde være velkendt (ellers henvises til: 1000 og 1 nats eventyr, Oehlemläger eller Disney (for den sags skyld)): Aladdin "naturens muntre søn, nedrigt udnyttet af troldmanden NURREDDIN; men får alligevel ved hjælp af lampens ånd (OSRAM) og imod alle odds sin NUDDU EL BABS (sultan DIVERNEZER's underskønne datter, hvis navn ingen dødelig må udtale) efter navnløse og uudsigelige genvordigheder.

Undervejs har vi truffet bekendtskab med hele den Østerlandske mystik, med kendte og mindre kendte koryfæer som TIN TIN & TERRY, MAX & MOURITZ og MATA HARI, for blot at nævne nogle få.

Der forestår et stort og langt prøveforløb. Figurerne skal spilles med overbevisning – gerne lettere karikerede. Tempoet skal være maksimalt og timingen hårfin. En iderig instruktør, der trods de mange og skæve indslag, kan fastholde fokus på historiens gang skal nok få sin sag for.

Alene rollefordelingen i sig selv er en svær kabale at udføre. Det vil kræve både strategisk talent (tid til kostumeskift), samt kendskab til de medvirkendes individuelle evner og muligheder.

Spillet skal ledsages af masser af musik og lydeffekter, så alene her er der en stor og spændende opgave for en lille gruppe "computernørder", hvis man da ikke lige råder over et 10 – 15 mand stort orkester, med et meget bredt repertoire.

Scenografi: En meget fleksibel scenografi er et must.

Scenebilledet skal kunne skifte på et øjeblik foran vore øjne. Fra ørken til palads. Fra markedsplads til mystiske huler. Et prægtigt østerlandsk palads skal på mystisk vis fremtrylles for vore øjne (ved åndens hjælp) på 30 sekunder (eller kortere). Blot for at nævne nogle af de scenografiske udfordringer.

Jeeps, flyvende tæpper, overdådige divanesere o.l. er "transportmidler" som de medvirkende betjener sig af i stykket.

Det lyder som uoverkommelige scenografiske krav; men masser af papir, papkasser, crepepapir osv., samt yderst kreativ lys – og lydsætning, kombineret med lysbilleder og filmiske indslag, kunne måske fuldende sceneriet. Enkle løsninger bør i høj grad tilstræbes.

Som sagt et stort og langt prøveforløb er påkrævet. En fokuseret, fantasifuld og meget gerne erfaren instruktør; et stort hold af ivrige amatørspillere, teknikere og kostumefolk, samt total rådighed over gruppens scenefaciliteter i rigtig god tid. Det er hvad der skal til hvis man vil løfte denne store og spændende teateropgave.

Men læs stykket og bliv inspireret – alene at læse Thomas Malling er frydefuldt – og døm så selv.

Amédée, eller hvordan skaffe sig af med det

Forfatter: Eugène Ionesco Oversat af Annemarie Madsen		Kort resumé: Klassisk absurd komedie. Grotesk, humoristisk, poetisk.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Nordiska ApS og Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	9-13 roller
	Dekoration:	2 locations
	Spilletid:	Helaften

Omtalt af: Morten Hovman

Det absurde drama *Amédée, eller hvordan skaffe sig af med det* er skrevet i 1954 af en af verdensdramatikens allerstørste skikkelser: Eugène Ionesco. Stykket har været spillet – og spilles – over hele verden.

Stykket handler om ægteparret Amédée og Madeleine. De har ikke været ude af deres lejlighed i årevis. Konen arbejder ved en slags telefon omstillingsbord. Manden skriver på et teaterstykke, men er aldrig kommet videre end de første par linier. I soveværelset er der et lig. Det har været der i mange år – faktisk 15. Det kan have været konens elsker, som manden har dræbt, da han har fundet dem sammen. Men det er på ingen måde sikkert; det kan også have været en baby, en tyv, eller en tilfældig besøgende, måske endda en druknet kvinde (på trods af det faktum, at det er en mandekrop). Det mærkeligste ved det er, at liget bliver ved med at vokse sig større og større. Det lider af 'geometrisk progression, de dødes uhelbredelige sygdom'. Og som stykket skrider frem, vokser det sig så stort, at der til sidst braser en enorm fod ind fra soveværelset til dagligstuen. Liget vokser og vokser og truer til sidst med at drive Amédée og hans kone ud af deres hjem.

Stykkets sidste del handler om Amédée's forsøg på at slæbe liget væk og få det smidt i Seinen. Hans bestræbelser bliver overværet af naboer, bargæster, politibetjente og forbipasserende. Amédée bliver viklet ind i ligets meterlange ben, og til sidst svæver både lig og Amédée væk – op i stjernehimlen.

Amédée, eller hvordan skaffe sig af med det er ikke et af Ionescos kendteste stykker, men man mærker tydeligt mesterens hånd. Stykket er utroligt morsomt, vildt og grotesk. Nærmest som en galopperende drøm. Fyldt med billeder, der åbner for et væld af fortolkninger.

At stykket utvivlsomt kan rumme dem alle fortæller om den poetiske styrke, som det helt sikkert også besidder.

Sproget er hverdagsagtigt, hvilket er kommet fint med i oversættelsen.

Amédée, eller hvordan skaffe sig af med det er et stykke, der kræver alt af den scene, der vælger at beskæftige sig med det. En særdeles ambitiøs opgave at binde an med. Men ikke en umulig opgave – slet ikke.

Scenografisk rummer stykket kæmpestore – men også sjove og interessante – udfordringer. Et kæmpemæssigt lig, der vokser og vokser. Amédée, der flyver væk til sidst etc. etc.

Stykket stiller også store krav til skuespillerne og ikke mindst til instruktøren. Rollerne som Amédée og Madeleine er store og sammensatte og kræver særdeles erfarne skuespillere, der bliver hjulpet og støttet maksimalt. Ud over hovedrollerne, er der et fint galleri af større og mindre roller med udfordringer til skuespillere i mange aldre og – endnu en gang – ikke mindst til deres instruktør.

Bogen indeholder 2 versioner af 3. akt. Den oprindelige – og en version, der er lidt lettere at gå til scenografisk og instruktionsmæssigt.

Chit Chat

Forfatter: Mogens Kjær		Kort resumé: Louise er vild med at chatte på nettet, og hendes forældre er bekymrede. Det bliver hendes kammerater også, da de finder ud af, at hun har aftalt at mødes med en ukendt dreng, hun chatter med. Men Louise er ikke bange, og kammeraterne beslutter, at de selv må tage affære og stoppe Louise, før det går galt.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	21 børn, vejl. fra 5. – 6. – 7. klasse
	Dekoration:	Der arbejdes med følgende locations: Køkken, Klasseværelse, Skolegård, Louises værelse og en Park.
	Spilletid:	Ca. 75 minutter incl. sange

Omtalt af: Maria Rosenhjerte

Chit Chat er et tidsaktuelt børneteaterstykke, som er velegnet til at blive spillet af både et børnehold på en amatørscene og som en skoleforestilling.

Publikum er selvfølgelig først og fremmest andre børn, men også forældre vil få en inspirerende oplevelse ved at se forestillingen, der kan give afsæt for mange gode snakke i familien om børns brug af nettets mange tilbud og muligheder.

Og i skolerne er det et oplagt stykke at bruge i sammenhæng med fx oplysning og debat om børns brug af nettet på tværs af elever og lærere.

Handlingen tager afsæt i forholdet mellem børn og forældre i relation til børns naturlige brug af computer og surfing på nettet, og de voksnes bekymring for, om børnene kan håndtere det. Stykket viser, at man faktisk kan blive afhængig af fx at chatte på nettet, men forestillingen viser også, at der mellem børnene er en bevidsthed om, at man skal være opmærksom på, hvordan man fx håndterer kontakter på nettet.

Kammeraternes indgriben i Louises chat er så noget af en barsk affære, men de gør blot brug af mediets muligheder, og fremstiller dermed en virkelighed, der maner til eftertanke.

Handlingen har indlagt 6 sange, (noder medfølger til disse), hvor enten alle børn synger, eller solosang bakkes op af et kor.

Der gøres også brug af et power point-diasshow, der skal forberedes som en del af forestillingens visuelle effekter, og som vises, når Louise går på nettet.

Core

Forfatter: Line Mørkeby		Kort resumé: En kærlighedsthriller
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS i samme bog som MUSICAL		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	4 medv. : 2 k + 2 m
	Dekoration:	1 location
	Spilletid:	1t 10 min

Omtalt af: Peter Hyldahl

Dette er en forestilling om unges 'problemer', spillet af og for unge. Unge vil formodentlig også blive meget optaget af ungdomsdramaet, mens ældre publikummer, dvs. 30+, nej undskyld 25+, nok ikke vil kunne aftvinge stykket større fascination...?

Core, et såkaldt 'lovedrug', spiller måske i virkeligheden hovedpersonen i denne forestilling, hvor 4 unge mødes i Matildes lejlighed efter hendes hjemkomst fra en længere rejse. Hun var taget af sted for at 'glemme' ekskæresten Alex og et lidt for stort stof(mis)brug, men nu dukker han og Kasper op alligevel, fordi Karoline har sagt at de bare kunne kigge forbi, uden at hun har aftalt det med Matilde. Det bliver hun så lidt sur over, men så starter festen heldigvis med gajolshots og øl. De snakker og pjatter, skråler og danser, leger fangeleg og kaster med kiks, kravler ud over altanen og kommer op igen via underboens lejlighed, mens pigerne skiftes til at flygte ud på toilettet. Og så kan Kaspar også trylle hundrekronesedler væk og frem igen, og Alex har core-kerner med! Pludselig ringer politiet på, fordi underboen er blevet forstyrret af de vilde unge, og nu bliver de så bange for at blive snuppet med narkotika. Så bliver Kaspar og Karoline nødt til at gå ned og snakke med betjentene, og så har de to ekskæresten Alex og Matilde jo lejligheden for sig selv... og - så - videre... Det hele ender på 'mystisk' vis med, at Matilde forsvinder som dug for solen, og så hiver trylle-Kaspar en hvid kanin op af kassen...!

Hvis man synes ovenstående er sjovt og interessant, så er dette en forestilling, hvor der er smæk for skillingen. Tempo og rapt slang. En forestilling om unge, der ikke er blevet voksne endnu og derfor er på sex, drugs & rock'n'roll af angst for at komme til at se deres egen rodløshed, mangel på identitet og ægte livsindhold i øjnene.

De evige højder

Forfatter: Kaj Nissen		Kort resumé: Fokus på de gamle i vort samfund. Overbærende overfor dem – og skarp kritisk over den måde, de behandles på.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	2 ældre kvinder - og mænd.
	Dekoration:	Neutral. Gerne med små hints, der antyder situationerne.
	Spilletid:	Ca.1½ time.

Omtalt af: Bent Rasmussen

Fire personer udfolder sig i forskellige situationer, alene eller to og to, et par gange alle fire.

Man mødes, snakker lidt, skilles igen – hverdagsituationer, vi alle har været ude for.

Ofte er udgangspunktet et ordspil/mundheld, som man nu siger, når man ses.

Men ud af denne hyggesnak vokser der noget – en tilspidsning, et piskesmæld, der pludselig giver et overraskende indkig til "de evige højder".

Det foregår mest mellem gamle mennesker. Naturligt nok strejfer man det faktum, at det hele en dag er slut. Hvad kommer der så? Det ved vi ikke, men overraskende og humoristisk antydes forskellige muligheder.

Efterhånden fokuseres der på et menneskesyn, der udelukkende ser på nytteværdien, det økonomisk rentable. Det virker særlig stærkt, fordi denne kynisme omhyggeligt er pakket ind i en traditionel, lidt uforpligtende holdning.

Som et eksempel kan nævnes en situation, hvor en af de medvirkende fremsætter et forslag om, at fangerne i fængslerne og de ældre på plejehjem bytter plads. Så ville de ældre leve under meget mere betryggende forhold, og fangerne måtte affinde sig med manglende service på ethvert område.

Det er en utraditionel form, en slags kabaret. Forholdet mellem de fire skifter fra situation til situation. Man har således ikke en rolle at indleve sig i. Det kræver, at man lynhurtigt er i den sekvens, der nu fokuseres på. Det er både problemet og udfordringen for skuespillerne.

Arbejdet for instruktøren bliver at skabe den fornødne præcision.

Det er et arbejde der kan resultere i en fremragende forestilling.

De fortabte spillemænd.

Forfatter: Jørgen Ljungdalh		Kort resumé: Kraftfuld dramatisering af William Heinesens vidunderlige roman.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	12 kv., 15 md., folk og spillemænd.
	Dekoration:	Mange lokaliteter, der kan antydes.
	Spilletid:	2½ time i sin fulde længde.

Omtalt af: Bent Rasmussen

William Heinesens fantastiske, storslåede roman er så dybt prentet i bevidstheden, at det kan være vanskeligt at afgøre, om Jørgen Ljungdalhs dramatisering vil stå sig, hvis man ikke kendte originalen.

Man får dog et stærkt indtryk af, at det er lykkedes at skabe et skuespil, der markerer sig som et selvstændigt værk.

De mennesker man kender fra bogen – svindlere og skurke, skinhellige og gudsforgående, drikkebrødre og mennesker hengivne til musikken, bliver levendegjorte for os. Man forstår, at lidenskaberne kommer i kog, netop fordi alle er klemt sammen i den lille by Thorshavn. Muligheden for, at det snævre miljø ville virke knugende bliver holdt i ave af den grandiose humor.

Ljungdalh har formået at holde sammen på dette mangfoldige drama ved at fokusere på Orfeus, der i dette brogede miljø henter styrke til at udvikle sig til den store kunstner.

Mange scener vil sikkert vige tilbage fra at kaste sig ud i dette kolossale drama. Det kræver mange kræfter og ressourcer. Men med en begavet og frygtløs instruktør og en stærk scene har man en mulighed for at skabe en forestilling ingen af de medvirkende vil glemme.

Den russiske familie

Forfatter: Vivian Nielsen		Kort resumé: Historisk spil, hvor skuespillerne "spiller med".
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Nordiska ApS	Medvirkende:	4 kvinder, 4 mænd
	Dekoration:	1 location
	Spilletid:	Godt to timer

Omtalt af: Bent Rasmussen

Vi befinder os i Rusland i tiden 1894 – 1917 – og i nutiden, hvor skuespillerne kommenterer og redigerer i det stykke, de arbejder med at indstudere.

Den russiske revolution og zardømmets fald i 1917 er en begivenhed, som i sig selv giver stof til et spændende skuespil.

Men her får stykket perspektiv, på den måde at de højdramatiske hændelser fra dengang bliver set med nutidige øjne.

Vi oplever zaren og hans verden som milevidt fjernt fra det russiske folks.

Hvordan de allerfleste sulter og lever i elendighed, mens regeringen/hoffet er fyldt med korrupte og uduelige mennesker – det store gab mellem det jævne folks ærbødighed for zaren som et næsten overjordisk væsen – og deres fortvivlede situation, der forstærkes af, at de under første verdenskrig tjener som kanonføde – en uduelig hærledelse – og Nikolaj II, som fra det fjerne betragter hele elendigheden. En svag person. Er han indskrænket og dum? Eller velbegavet og velmenende, men stækket af en far, der aldrig havde regnet ham for noget? Det udfordrende i skuespillet ligger i, at det rykker i skuespillerne. Under arbejdet med rollerne får de et stærkt behov for at udforme skikkelserne, så de får en slags mening og dybde. Hvor meget kan de få lov til at udtrykke i vor tids Rusland?

På den måde bliver det et spændende stykke. Hvad er virkelighed? Hvad er teater? Hvad er vores opgave i vor tids teater?

Dine molotov kys

Forfatter: Gustavo Ott		Kort resumé: Et par. God karriere. Hun ønsker sig brændende et barn. Fortiden begynder så langsomt at indhente dem.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	1 kv, 1 md
	Dekoration:	1
	Spilletid:	75 min.

Omtalt af: Bent Jacobsen

Et kammerspil med to medvirkende.

Han er en succesrig advokat på ca. 40 år, og hun 30 år og nyhedsoplæser på en Tv-station, men tilbringer det meste af sin tid på sofaen i den moderne dagligstue med en varmedunk og et termometer i håbet om at få et drengebarn.

Idyllen afbrydes, da der dukker en pakke op fra FBI. Den indeholder en taske, hun har mistet som ung – og fortæller om hendes fortid sammen med en iraner. Hun blev vistnok gift med ham og ringer til ham. Det fører ikke til noget, men manden er jaloux.

I slutningen af stykket ankommer et blodigt lagen, som er en del af hans fortid.

Stykket giver mindelser om "Hvem er bange for Virginia Wolf" – det kunne være det unge par 5 år efter de har forladt det ældre par.

Dromedaren Doodee's rejse

Forfatter: Keld Vestergaard		Kort resumé: En børnemusical om en dromedars oplevelser på en rejse i Saharas ørken.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Keld Vestergaard og Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	Børn 5-8 år, ubegrænset antal
	Dekoration:	Ørkenbaggrund med forskellige rekvisitter. Enkle dragter. Pukler og marsvine-ører. Illustrationer medfølger på cd.
	Spilletid:	Sangene alene omkring 47 minutter. Dertil lægges korte mellemliggende tekster.

Omtalt af: Anton Lyhne

Materialet består af en *nodebog* (38 sider) med historie, replikker og tegninger, en *pædagogisk vejledning* (88 sider) inkl. en cd med alle sangene i singback-udgaver og baggrundsbilleder. Dertil kommer en *cd med sangene* og fortællingen, produceret af Mek Pek og Keld Vestergaard. Hele materialet er fra 2007. På www.doodee.dk kan man læse meget mere.

En "børnemusical" kan bruges til et samarbejde mellem teater og musik. Keld Vestergaard har skrevet 8 sange og optrin, som hver for sig er en indgang til en af otte intelligenser, som Howard Gardner skitserer: musikalsk, kropslig, logisk/matematisk, sproglig, rumlig/visuel, social, personlig og naturalistisk intelligens. Hvert af optrinnene lukker op for et arbejde med en af disse intelligenser.

Det hele er bygget sammen af en tynd historie skrevet af Steen Jonsson Agger om dromedaren Doodee, der sammen med marsvinet Moody besøger sin mormor i en oase i Saharas ørken.

Keld Vestergaards målgruppe er 5-8 årige, og hans metodik bygger på en vekselvirkning mellem aktivitet og samtale (refleksion). Alle kapitlerne er omhyggeligt gennemgået med mange gode drama-øvelser og beskrivelser af scenegangen, men med meget få replikker til de medvirkende. Til gengæld er alle børn med i sangene, som dermed bliver det bærende i forestillingen.

Musikken er noteret med becifrede melodier, der passer med cd'ens indspilning. Det er tilstrækkeligt med klaver- eller guitar-akkompagnement, men det er lækkert med en sing back udgave, også i øvesammenhæng.

Sammen med nodebilledet er angivet rytmeinstrumenter og bas-strums. Der er lagt op til et samarbejde med en skoles valghold i musik eller dramaholdets musikalske unge.

Fremtidens historie

Forfatter: Christian Lollike		Kort resumé: En karsk og (selv) udleverende civilisationsdiagnose i 3 dele. Der får en til at tvivle kvalificeret på patientens (og historiens) fremtid...
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Nordiska ApS	Medvirkende:	5, kønsfordelingen er ret åben, men mindst en bør (nok) være kvinde
	Dekoration:	En taxa. Og en verden omkring den, som godt kan overlades til fantasien – og nogle skarpe kostumer og rekvisitter, der kan få associationerne til at lette.
	Spilletid:	Ca. 1,5 time

Omtalt af: Peter Rafn Dahm

En karsk og (selv) udleverende civilisationsdiagnose i 3 dele. Der får en til at tvivle kvalificeret på patientens (og historiens) fremtid...

1. DEL "... i storbyerne...der lever det globale virkeligt...det er blevet en del af ens egen identitet"

En kvindelig taxachauffør – vores vidne – bliver konfronteret med en række passagerer, der enten skal til eller prøver at undslippe "lejren". Senmoderne arketyper, karrierer og skæbner der spænder over hele globaliseringens nærmest perverse spændingsfelt:

- Fra de for hvem det hele er mega-business, politik i det demokratiske museum, reality-medie-flimmer, religiøse korstog - eller kunstneriske meta-konstruktioner, der bestandigt opløser og geniscenesætter virkeligheden (indtil intet er virkeligt længere).

- Til de for hvem det blot drejer sig om overlevelse: Spøgelses-stemmerne fra den 3. verden = lejren = et tivoli for flygtninge – der kun kan søge og håbe på asyl.

Og stemmerne trænger igennem al støjen, trænger ind og går chaufføren alvorligt på. Indtil hun, trods alle advarsler, må ud til dem.

2. DEL. Tre korte, nøgterne statements fra spøgelsesernes ødelagte, giftige, skambidte og umenneskelige verden: Bangladesh, Iran, Afrika.

3. DEL. Og så afprøver man en række udkast til slutninger, i en søgen efter fremtidens historie.

Chaufføren kunne bl.a.: Blive Vestens Engel, vært i et velgørenhedsshow, der går sin sejrsgang overalt. Blive kunstner der tror på chokket og provokationen. Oprørsleder, øko-idyllist, demokratiforkæmper. Eller blive sindssyg. Møde selvmordsbombere Jesus.

Indtil hun selv beder om at modtage nådegaven, så hun kan "vise vej til det lys vi må og skal bygge fremtiden i."

Det er ikke et stykke der spiller sig selv. Men der er masser at spille. Og prøve kræfter med. For de der har vilje og nerver til det!

Fyrsten – en rokokko komedie

Forfatter: Aleksa Okanovic		Kort resumé: Et lille 1700-tals fyrstehof i voldsomt etisk forfald. Alle slags forbryderiske og seksuelle udskejelser florerer på slottet/scenen samtidig med fyrstens personlige deroute, mens revolutionære kræfter svagt anes udenfor.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Nordiska ApS	Medvirkende:	5 d, 5 m
	Dekoration:	2 locations: slottet, slotshaven
	Spilletid:	ca. 2 timer

Omtalt af: Niels Stokholm

Fyrsten er en slem despot besat af en mordlyst, som han fører ud i livet igen og igen. Det bekymrer fyrstinden, for i fredstid er det ikke nemt at komme ubemærket om ved sådanne sager. Og selv ikke hendes beretning om en seksuel oplevelse med en gondoliere i Venedig, der er så saftig, at fyrsten kan onanere i hendes salat, som den gravide tjenestepige bliver tvunget til at smage på med opkast til følge, kan få ham til at holde op med at slå uskyldige mennesker ihjel. Fyrstinden, som er af borgerlig herkomst rotter sig sammen med sin svigerinde om at skaffe fyrsten en 18-årig elskerinde i håbet om at give ham noget andet og mindre risikabelt at gå op i. De lærer den uskyldige fattige pige nogle seksuallege, som hun skal lokke fyrsten med. Hun er lærenem, og han bliver besat af mani efter sex. Imens disse udskejelser udfolder sig på slottet/scenen, aner man, at en revolution kan være under opsejling.

På forunderlig vis og understøttet af den unge borgerpige taber fyrsten lysten til sin magt og vil overgive slotsparken til folkets frie adgang og vilkårlige brug, mens hans selv fører sig frem klædt som hyrde. Han vil være halvt fyrste og halvt hyrde. Overgiver sig altså ikke helhjertet til den borgerlige revolution. Han kommer for sent med sin reformiver, og som svogeren siger: "Aflagt magt er som et ådsel, himmelen er fuld af gribbe". Svogeren bliver en sådan grib, idet han skærer halsen over på fyrsten, så han selv over for oprørerne kan fremstå som en, der er på deres side.

Han får pludselig lov til i spillets sidste, og monologagtige, replik at fremstå som den der godt ved, at drømmen om social retfærdighed er umulig, så "Borgerlighedens bløde kappe, vil fint og ganske umærkeligt lægge sig over den trætte revolutionære krop".

Opført i et centraleuropæisk fyrstedømme i slutningen af 1700-tallet ville stykket være et både relevant og spiddende indlæg i samfundsdebatten og livsfarligt for de medvirkende kunstnere. I dag? Døm selv.

Der er ingen uoverkommelige scenografiske krav. Spillestilen må, selv om der er tale om en komedie, være som farce for at give de usandsynlige figurer og situationer en chance på scenen.

Gods

(Vraggods – Drivgods – Strandingsgods – Hittegods)

Forfatter: Kaj Nissen		Kort resumé: Tre tragedier og et satyrspil for objekter
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikers Forbund	Medvirkende:	18 + 20 + 14 + 2 objekter
	Dekoration:	En brandtomt (Vraggods) En oversvømmet by (Drivgods) En strandbred (Strandingsgods) Et hittegodskontor (Hittegods)
	Spilletid:	3 X 45 minutter og 1 X 20 minutter

Omtalt af: Jakob Oschlag

Denne samling skuespil af Kaj Nissen er noget ret enestående. Det er den første samling på dansk af skuespil til en teaterform uden mennesker, men med genstande/ting/objekter.

Faktisk har jeg heller ikke stødt på det på andre sprog, men det skal jo nok findes. Sagen er dog, at der vældigt sjældent skrives originale tekster til den form for teater.

Når det så endelig sker som her, så er det kun rimeligt, at det, som i det klassiske græske teater sker med tre tragedier og et satyrspil, for det er en teaterform på stærk fremmarch i Danmark. Det er jo egentlig ikke så mærkeligt, for fra H. C. Andersens eventyrverden er vi vant til at en top kan tale med en bold, og at en tinsoldat kan være hovedperson i en fortælling, bare den er standhaftig nok.

Egentlig er der tale om forskellige teaterformer med forskellige betegnelser: dukketeater for voksne, marionetteater og objektteater. En efterhånden almen samlingsbetegnelse er animationsteater. At animere betyder at give liv eller ligefrem at besjæle, ordet har sin oprindelse i det latinske ord anima, som betyder sjæl, og det er det, det handler om i de fire nye skuespil - at give døde ting liv.

De enkelte skuespil:

VRAGGODS

Et objekteventyr i 93 billeder, har undertitlen: "Efter os tingenes stilhed". Det starter i mørke: "Alt er stille. Sådan var det ikke for et øjeblik siden. I de første sekunder efter katastrofen er stilheden størst. Kort efter begynder tingene at røre på sig".

Stykket er direkte inspireret af attentatet mod World Trade Center i New York 11. september 2001. Teksten er universel, selv om miljøet kan opfattes amerikansk med en baseballkølle i en central rolle. Andre vigtige deltagere er bl.a. en kuffert, der har set bedre dage, en pengeseddel og en "alenesko", det vil sige en sko der har mistet sin anden sko, og det er en lille tragedie midt i den store, for "en sko skal være to, hvis den kan kaldes sko". Det mest menneskelige indslag i stykket er en bamse, som da også har stykkets sidste replik: "Når man tænker tilbage til tiden før".

Vraggods er en politisk parabel. Det fortæller, hvad der kan ske, når et land bliver offer for en terrortrussel, og risikoen er at det demokratiske princip sættes ud af funktion og magten overtages af militær og diktatur. De enkelte objekter kan finde deres paralleller i menneskelige skikkelser eller fænomener, men det er vigtigt at de bevare deres eksistens som objekter, ellers kunne man jo lige så godt have skrevet stykket for skuespillere.

DRIVGODS

Et objekteventyr i 40 billeder, har undertitlen "Under os de dybe strømme". Det foregår i en by efter en af de store oversvømmelser. Mennesket er helt fraværende i stykket, for her ligger menneskes meritter uden for objekternes rækkevidde. Mennesket er kun til stede i form af drivende, døde kroppe, men med den vægt og den fart de kommer med, så kan de være dødsens farlige for de overlevende objekter, for som vandmelonen siger om mennesket: "Først skaber de os, så prøver de at trække os med ned i faldet".

Objekter i stykket har i det hele taget en tilbøjelighed til at filosofere over livet, eller skulle man sige det tidligere liv, mens de klamrer sig fast rundt om et picnicbord eller på bordet. Det kan næsten blive til en udtalelse om kunst, når brystholderen karakteriserer sig selv som "lutter form uden indhold". Ikke fordi indholdet betød så meget, det var den, der bød op, bød frem og banede vej, og den tilføjer, at "smukkere var resultatet af min formgivning end indholdet i sig selv egentlig gav anledning til".

Objekterne er resultater af menneskets overflod, foruden de nævnte vandmelon, picnicbord og brystholder er det genstande som blomster, spillekort, coladåse, gine, en vinflaske og en legetøjskampvogn. Den prøver at forsvare de andre objekter, men må give op over for en gruppe ildmyrer, som i tilfælde af oversvømmelse har udviklet en særlig metode, "så tusinder af dem kan klumpe sig sammen til en levende bold, der kan flyde på vandet indtil de igen støder på noget fast... som de fordeler sig lynsnart over, og så begynder de at æde løs og kan ikke mere stoppes" Det mener i alle tilfælde vandmelonen, og det får alle til at flygte væk fra det sikre tilholdssted.

STRANDINGSGODS

Et objekteventyr i 15 billeder, har undertitlen "Over os den skyldfri himmel". Stykket foregår på en strandbred ved Vesterhavet. Det er anden verdenskrigs sidste dag, og gods fra forulykkede skibe er strømmet ind til bredden. "Man mærker nok en krig har ramt os. Det er nye ting, der driver i land." Det er klokkebojen, der længes efter de tider, da "en klokkeboje var en klokkeboje". Der er ingen, der lytter til dens advarende klemten, selvom en endnu ikke eksploderet hornmine er drevet i land. Blandt de andre objekter er en redningsvest, som hævder at "Vi vil være her i vores egen ret". Derfor er den også uden menneske. Til sidst får en avis endelig fortalt at "Krigen er forbi", og i det fjerne nærmer en "himmelfartskommando" sig, dvs. krigsfanger der er udkommanderet til at finde miner og uskadeliggøre dem. Hornminen bliver nærmest lyrisk ved udsigten til at kunne sprænge et helt kompagni i luften.

Det er de tre tragedier, men selvom det er tragedier, som jo karakteriseres ved at de slutter ulykkeligt, så gælder den karakteristik ikke for disse stykker. På en mærkelig måde slutter alle tragedier med et håb.

I VRAGGODS finder "aleneskoen" en sandal som partner i stedet for den mistede sko, og det kræver noget af en katastrofe for at et så umage par kan finde sammen, og stykket slutter ikke i den stilhed, som det begyndte med. Til sidst høres musikken fra Mahlers 4. symfoni. Den har

ligget under store dele af historien, og selv baseballkøllen har ikke kunnet bringe den til tavshed. Sidste scene, nr. 93, lyder: "Mørke. Kun musikken". Der er noget, der ikke dør, og det lover godt for fremtiden.

I DRIVGODS optræder til allersidst en tinsoldat, der sejler forbi i en avispapirsbåd. Han ved godt, at han bærer på sin egen historie, men derfor kan han godt slutte denne historie med replikken: "Giv agt, giv agt! Jeg holder mig strunk, må I tro! Mig skal ingen få ned med nakken".

STRANDINGSGODS slutter med en veritabel heltebedrift. Da klokkebøjen forstår, at det er hornminens hensigt at udrydde himmelfartskommandoen, får den med livet som indsats udløst minen. Den må advare menneskene, for den må gøre det, den er sat i verden, og det er da en ganske god morale.

En anden ting som er usædvanligt ved de tre tragedier, er den humor som præger og bærer stykkerne. Det er grotesk og befriende og netop det, der karakteriserer denne teaterform.

HITTEGODS

Det sidste stykke, HITTEGODS, er en "Miniature for to objekter". Det har undertitlen "Hinsides os taler tingene". Det er en dialog mellem en violin og et gevær, som begge er havnet på et hittegodskontor. Det viser sig, at de er involveret i hinandens historie. Geværet har skudt manden, som forførte kvinden med sit violinspil. De ved godt, at der står et menneske bag handlingen, men de føler sig alligevel ansvarlige, for som violinen siger: "Det siges at der er en person, en de kalder for Vorherre, som skabte verden på seks dage og til sidst mennesket som en slags højdepunkt...men Vorherre overlod til menneskene at skabe tingene...Var det Vorherre der ikke fik stillet regnestykket rigtigt op, eller var det mennesket der misforstod opgaven".

Og geværet svarer: "Ja det kan man spørge sig selv om", og med dette udsagn slutter de fire skuespil.

Er det overhovedet muligt at spille stykkerne i "Gods"? Ja, ganske afgjort. Netop animationsteatret giver teatret en stor frihed, fordi den teaterform er så mangfoldig.

VRAGGODS er blevet spillet af Skørping Marionetteater "der besluttede sig for at overføre deres behændige snoretæknik til at animere objekterne" (fra Kaj Nissens forord). De skabte en ny form, hvor man kombinerede objektteater med marionetteater og skabte "animerede objekter".

En anden form er et objektteater, hvor synlige spillere arbejder med objekterne. Det kan være en løsning på det komplicerede univers i DRIVGODS. Jeg har set en forestilling, hvor levende skuespillere spillede forskellige tasker på et hittegodskontor, og det var en meget klar beskrivelse af menneskers sociale forskelle. Det er faktisk forskel på en Guccitaske og en indkøbstaske. Det kunne være en form, der kunne anvendes til dialogen mellem geværet og violinen i HITTEGODS, som jo for øvrigt også foregår på et hittegodskontor.

Så jeg vil opfordre amatørscenerne til at kaste sig over et af disse fire stykker, også selv om I ikke har erfaringer med animationsteater. Jeg er vældig nysgerrig efter at se, hvad der kan komme ud af det. I må meget gerne invitere mig til premieren, og jeg vil også gerne stå til rådighed, hvis I har lyst eller ligefrem brug for at diskutere med mig under processen.

HAMLET og ROMEO OG JULIE

Forfatter: Line Knutzon		
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: All That Management	Medvirkende:	Hamlet: forlaget skriver 13 medvirkende, men det kan spilles af væsentlig færre, hvis der er skuespillere, som også kan føre dukker. Romeo og Julie: forlaget skriver 12 medvirkende, men det kan også spilles af væsentlig færre, hvis der er dukkeførere, som kan animere dukkerne
	Dekoration:	Hamlet: Stort Mester Jakelteater med en lille forscene og et frit spilleområde omkring teatret med en kærre og nogle ramponerede kufferter Romeo og Julie: Dukketeater / teater hvor der optræder hånddukker, skuespillerhoveder med lille dukkekrop og skuespillere i naturlig størrelse
	Spilletid:	Hamlet ca. 40 min - Romeo og Julie ca. 35 min.

Omtalt af: Niels Damkjær

Hamlet: Den meget korte version af handlingen er fuld af skæve sceniske påhit og komiske situationer, en snurrig blanding af jævnt dagligdansk, sproglige vitser og fjollede popsange. Leg med teatret i teatret i teatret som højstemte platheder. Alle dør til sidst så der er masser af kunder i butikken hos graverne.

Romeo og Julie: En superkort og parodisk udgave af handlingen hos Shakespeare. Det går stærkt og temmelig bindegalt mod en tragisk, lystig afslutning, hvor fædrene til de unge døde, Romeo og Julie, på venskabelig vis genoptager deres passionerede kortspil FISK.

Hemmeligheden

Forfatter: Thomas Howalt		Kort resumé: tre børn der må leve under et umenneskeligt pres
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	3 børn 10, 14, 16 år, 1 voksen mand
	Dekoration:	1 location
	Spilletid:	Ca. 70 min

Omtalt af: Bent Rasmussen

De tre børn finder deres mor liggende død på køkkengulvet.

Det er frygteligt. På alle måder. De har kun haft hende. Faderen har de ikke haft andet end dårlige oplevelser sammen med. Familiepleje? Ungdomspension? Alt hvad de kender, vil blive taget fra dem.

Nej! Verden udenfor må ikke få noget at vide.

Når telefonen ringer, er mor ikke hjemme. De finder ud af at bruge bankkontoen.

Moderen får de slæbt ned i spisekammeret. Rengøring, som de nu kan magte det.

Madlavning, som det kan falde sig.

Ind imellem skændes de og bliver gale på hinanden, som de må i henhold til deres alder.

Når frosten går af jorden, skal hun begraves. Drengen synes, hun skal ligge i en kiste.

Men hvordan? Det hele hober sig op.

Og til sidst må de overgive sig til den voksne verden.

Kan sådan noget overhovedet ske?

Man er ved at afvise det som umuligt, men kommer så til at tænke på børn, som i årevis har levet helt umenneskeligt hårdt – med sadistiske voldelige forældre – vi har måske været naboer til dem og har intet vidst.

Det er rystende.

Det kan ikke rigtig kaldes børneteater.

Måske skal man også bruge voksne skuespillere.

Det kræver megen styrke og koncentration gennem et langt forløb at indleve sig i og gengive de tre roller.

Men det kan blive en stærk forestilling.

Huset på Øen

Forfatter: Helle Bærskog Hauger		Kort resumé: En børnegruppe sendes på lejrskole for at blive rystet sammen på en øde ø uden voksenledsagere.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	12 gode roller: 8 piger, 4 drenge, kan evt. spilles udelukkende af piger
	Dekoration:	1 eller 2, kan ændres med små midler. Et rum i et sommerhus eller en lejrskole på en ø uden andre beboere. En lyskegle til den hvide pige.
	Spilletid:	60 minutter

Omtalt af: Kirsten Borger

En børnegruppe sendes på lejrskole for at blive rystet sammen på en øde ø uden voksenledsagere. Under deres ophold sker mærkelig hændelser, som ikke uden videre kan forklares.

Indledningsvis har publikum mødt en mystisk hvid pige, som med en poetisk og skæbnetung monolog lader publikum ane at der kan ske voldsomme hændelser.

Børnene må indbyrdes løse almindelige sociale småproblemer, men efterhånden som natten skrider frem bliver problemerne mere og mere uforklarlige og børnenes rædsel stadig stigende.

Og slutningen er grim.

Stykket er meget overskueligt at spille med en børnegruppe, da rollerne er vægtet ligeligt, altså ingen hovedroller. Handlingen foregår i et univers, som er let genkendeligt for børn i alderen 10 til 15 år og dekorationen kan være ganske enkel.

Et fint stykke til dramahold og skoleklasser.

HVEM MYRDEDE REGITZE RIO?

- et burleskedrama

Forfatter: Jokum Rohde		Kort resumé: En burleske om mordet på den kendte burleske danser, stripperen Regitze Rio.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS. I samme bog det korte stykke SØVNGÆNGEREN		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	4 m, 2 k og en stemme
	Dekoration:	Gerne et scenetæppe, men er der frit slag for den kreative scenograf
	Spilletid:	Ca. 70 min

Omtalt af: Thomas Hauger

Her er noget så sjældent som en "burleske", der vel bedst kan defineres ved en teaterform hvor strip af fyldige kvinder (uden at det behøver involverer nøgenhed) afløses af optræden med grove og platte vittigheder.

I denne burleske er formen brugt til at fortælle en nærmest rørende historie om en kærlighed der ikke er opnåelig, om jalousi mellem kvinder, om udnyttelse af kvinder og om kvindelist. Historien er voldsomt underholdende læsning, undervejs afbrudt af de platte vittigheder, der ind imellem er ret sjove.

Læseren kommer til at holde af og med Regitze Rio – men forgæves, for hun myrdes jo.

Hvordan en scene vil løse opgaven her kan jeg faktisk næsten ikke overskue, men selvfølgelig kan det gøres.

Det kræver rigtig gode scenografiske løsninger og så nogen modne og erfarne spillere. De to kvinder skal absolut have lyst til burlesk dans.. og det kan sagtens lade sig gøre uden nøgenhed, men ikke uden frækhed og flirt i øjet.

I Salomons land

eller

Ligestillingens vilde poesi

Forfatter: Emmanuel Limal		Kort resumé: Et ungt par venter et barn. Kæresten bliver i tvivl om han overhovedet vil hende
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Nordiska ApS	Medvirkende:	2 m, 2 k – eller flere
	Dekoration:	6
	Spilletid:	90 min.

Omtalt af: Bent Jacobsen

Et spil, der kan spilles af to medvirkende. Et ungt par venter et barn, men der er måske en tredje medvirkende. Ønsker de det virkeligt eller er det bare hans drøm?

Stykket har vundet den franske Yves Huerte-pris i 2009 med udtalelsen: "Juryen påskønner enstemmigt det interessante ved og den sjældne kvalitet i Limals tekst. Værket kunne kaldes en moderne tragedie. Man mærker fatalitetens tyngde fra starten af og spændingen holder til den grusomme afslutning".

Jack the Ripper

Forfatter: Cathrine Fromberg og Amalie Hassing		Kort resumé: Jack the Ripper historien og den frygtede kvinde masse-morder.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	13 kvinderoller (kan spilles af ca 9) 18 herreroller (kan spilles af ca 10) Der skal bruges min. 15 spillere. Visse rollers køn er mindre væsentligt.
	Dekoration:	locations: min. 6. Mange af disse er uspecificerede og foregår i gadebilledet uden decideret scenografi.
	Spilletid:	Ca. 2 timer. Forfatterne anviser muligheder for ændringer i manuskriptet.

Omtalt af: Jacob Jessen

London 1888.

Vi befinder os i White Chapels snuskede værtshus- og bordelkvarterer, blandt de lokale ynkelige eksistenser. Det er de prostituerede piger, Mary og hendes veninder (hvis man da kan kalde dem det), historien drejer sig om.

En navnløs mystisk skygge, med særlig smag for unge kvinder, jager i de tidlige morgentimer, og efterlader sig uhyggeligt flænsede og grusomt tilredte kvindelig.

Trods omfattende efterforskning står politiet på bar bund. Hvem bliver den næste? Vil det lykkes for lovens håndhævere at fange manden, eller må Mary og hendes veninder se døden i øjnene i Londons slum?

Dette er i al sin korthed kernen i plottet af denne krimi.

Jeg røber vel ingenting ved at afsløre her, at den mere end 100 år gamle kriminalhistoriske gåde stadig er uopklaret efter tæppefald. Men det er vel heller ikke forfatterens mening at give deres bud på en opklaring af den gamle sag. Snarere er det deres ambition, at give os et indblik i slummens nederste eksistensers ynkelige liv.

Som krimi betragtet er handlingsforløbet for forudsigeligt, men derfor ikke mindre interessant.

Skal storsnude nedladende politiopdagers mangel på respekt for de prostituerede, eller for pressen, eller pigernes egen indbyrdes misundelse og mangel på loyalitet, virkelig gang på gang resultere i nye ofre for galningens blodrus? Ja det skal.

Forfatterne anbefaler stykket til ungdomsteater. Ingen tvivl om at stykkets problemstillinger: loyalitet, klasseforskelle, venskab, ol. vil interessere unge amatører,

ligesom de mange forskellige karakterer kan give gode udfordringer for både nybegyndere og mere øvede.

Iscenesættelsen vil stille krav til en ganske stram instruktion. Spillet skal flyde i et kvikt tempo, og overgangene fra scene til sceneskal ske så ubesværet som muligt.

De mange locations kan etableres vha. få nødvendige scenemoduler (mindre podier, møbler ol), som spillerne selv bør kunne flytte rundt med under stykket.

Det øvrige regi bør kunne klares med scenelys og lydeffekter. Her er der en spændende opgave for en opfindsom teknikkergruppe.

Er "Jack the Ripper" jeres næste opgave?

Måske hvis I er en større gruppe (mere end tyve og gerne unge) med mod på engageret ensemble spil under en stram instruktion.

Men skaf stykket. Læs det og døm selv!

Jeg har brug for dig

Forfatter: Erik Schøler		Kort resumé: En debatforestilling for unge.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	8 unge kvinder 15 – 20 år Tre piger kan evt erstattes med 3 mænd.
	Dekoration:	Enkel opsætning. 1 dekoration med stole + en monologscene.
	Spilletid:	60 minutter

Omtalt af: Kirsten Borger

En debatforestilling for unge.

6 unge kvinder har ophold på et behandlingshjem for misbrugere. Gennem situationsbilleder, monologer og samtaler med to ansatte på hjemmet får man indblik i de unges baggrund, bevæggrunde og reaktionsmønstre i forhold til deres forskelligartede misbrug.

Fællesnævneren er en følelse af kaos, ensomhed og hjælpeløshed, som de løser gennem misbrug af narkotika og alkohol, ... og computerspil, slik, mad, motion, tøj. Deres baggrund og argumenter for misbruget afspejler mange unges hjælpeløshed i nutidssamfundet.

Forestillingen er meget velegnet som debatoplæg på ungdomsskoler og efterskoler. Og den kan spilles af jævnaldrende både trænede og utrænede spillere i en ganske enkel opsætning eller med et stort opbud af lys- og lydeffekter.

Jerusalems børn – påskespil for minikonfirmander.

Forfatter: Lise Bro og Lotte Kjærup		Kort resumé: Et kirkespil, der fortæller om påskens begivenheder set i børnehøjde.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	12 – 70 børn (helst mange børn)
	Dekoration:	Spilles i en kirke med meget få rekvisitter (kasser)
	Spilletid:	1 time

Omtalt af: Henrik Sommer

Vi voksne er tilbøjelige til at opdele alting i specialer, og så specialiserer vi os, så vi ved en hel masse om meget lidt. I sådanne opdelinger forsvinder helheden. Den helhed som bedst fastholdes i den sammenhængende fortælling, der ikke vil mere en bare at fortælle sin historie.

Påskens begivenheder fortælles sjældent i sin helhed. Ofte får vi bare dele, der så tolkes, vendes og drejes for at få budskabet frem – eller forkyndelsen, som det hedder, i kirkens sprog.

En undtagelse er de store (og små) oratorier, som f.eks. Händels Messias. Flot og stor musik, som er værd at høre og se fremført. Det er storladent, og det skal være storladent.

Men somme tider er det godt at komme ned i børnehøjde. At få helheden fortalt, sammenhængende, naivt og ligefremt, som kun børn kan gøre det. Dette lille påskespil er en sådan fortælling.

Her er alle teologiske tolkninger udeladt til fordel for en enkelt fortælling om, hvad der skete fra indtoget i Jerusalem til Jesus søndag aften efter sin opstandelse viser sig igen for disciplene, der holder sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne.

Det hele er set i børnehøjde, fortalt med humor uden at miste indlevelsen og alvoren.

Stykket har i alt 12 scener, der nøjagtigt følger den bibelske fortælling. Først får vi en slags indledning til at danne baggrund, så fortælles der om indtoget i Jerusalem, Den sidste Nadver, og om opholdet i Getsemane Have med tilfangetagelsen af Jesus. Så er vi hos ypperstepræsten Kaifas, hvorefter vi følger Jesu vandring fra Pilatus til Herodes og tilbage igen. Vi er med, da folket, ophidset af præsterne vælger Jesus frem for Barabas til at blive korsfæstet. Vi følger med til Golgata, hvor Jesus bliver korsfæstet. Vi er ved graven og hører om den tomme grav, og endelig er vi med, da disciplene, angste og gemt bag lukkede døre får besøg af Jesus efter, at han er opstået fra de døde.

Vi ser ikke Jesus, disciplene, Kaifas, Herodes og Pilatus. Vi ser ingen soldater. Vi ser ikke korset og vi ser hverken grav eller engel. Det vi ser, er en masse børn, der ser over mure og omkring hjørner og fortæller om, hvad de ser og oplever.

Gøres det rigtigt med respekt for børns fortælleglæde, kan det kun blive en mageløs fortælling.

Stykket er helt tydeligt blevet til i et flot samspil mellem fortællende voksne og børn, der elsker at spille teater og fortælle historier. Det giver stykket en lethed, som gør det til en dejlig og enkel fortælling om påskens begivenheder. Alle replikkerne er der. Der er en god vejledning til en enkel iscenesættelse. Der er fine dramaturgiske kommentarer. Problemet er blot, hvordan man får 10-12 årige børn til at gengive det alt sammen naturligt, legende og let, så det bliver til den fantastiske og enkle fortælling, der er lagt op til.

En mulighed er at lade børnene lege med og glemme de mange replikker for at finde deres egne ord. Man må så huske to ting: Dels det formelle, at der i annonceringen skal stå, at det er en bearbejdet forestilling i forhold til teksten, men mest vigtigt, at man ikke pludselig er i gang med at fortælle en helt anden historie end den, der står i evangelierne. Sker det sidste vil der højst sandsynligt ikke længere være tale om et spil, der kan opføres i en kirke op til påske. Det er synd, for det er en god historie, - den evangelisterne fortalte.

Der er undervejs angivet mulighed for at bruge musik og for at indlægge salmer. Det sidste er en rigtig god idé. Der findes mange – også nye salmer – der kan supplere fortællingerne undervejs. Se f.eks. www.frik.dk.

Karlas Kabale

Forfatter: Renee Toft Simonsen		Kort resumé: En familieforestilling med masser af sang og musik, hvor den moderne skilsmissefamilie er omdrejningspunkt.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Nordiska ApS - Komponist Stig Christensen har lavet musikken til stykket. Kontakt forlaget for nærmere information.	Medvirkende:	3 børn, 8 voksne
	Dekoration:	Flere lokaliteter. Samme dekoration kan evt. ændres med få virkemidler.
	Spilletid:	Ca 1½ time.

Omtalt af: Kirsten Borger

En familieforestilling med masser af sang og musik, hvor den moderne skilsmissefamilie er omdrejningspunkt.

Pigen Karlas forældre er skilt.

Hun bor sammen med sin mor, papfar og mindre brødre. Af og til har hun behov for at få tilværelsen vanskeligt forståelige sider forklaret af andre voksne, som hun møder i forskellige situationer og scenarier. Hvorfor har Karlas mor så travlt? Hvorfor lægger nabokonen hele tiden kabale? Hvorfor glemmer hendes far hende af og til? Han er alkoholiker og har sære bekendte blandt byens skæve eksistenser.

Disse personer får indflydelse på Karlas opfattelse af sig selv og verden. De dukker op på sære tidspunkter, og lidt efter lidt får hun sin familiekabale til at gå op.

Til forestillingen hører en lang række sange, der er sat i musik af komponist Stig Christensen.

Det er en sjov og finurlig familieforestilling med gode roller til 3 børn og 5 – 8 voksne.

Kunst for konger: 1: Marionetspilleren. 2: Bugtalerens dukke.

Forfatter: Kaj Nissen		Kort resumé: Forholdet mellem forfatteren og de agerende, og derigennem om vor manglende evne til at styre os selv – og andre
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	1: 3 kv., 7 md. 2: 2 kv., 3 md.
	Dekoration:	1 location
	Spilletid:	2 gange 50 min.

Omtalt af: Bent Rasmussen

I ethvert rigtigt teater har man en forfatter, de agerende og publikum.

I disse to komedier er Marionetspilleren/bugtaleren den person spillet går ud fra. Men hvis det helt igennem og aldeles entydigt er hans værk, bliver det måske lidt for kedeligt og forudsigeligt – som var det en diktator, der regerede med 100 % magt over sine tropper. Enhver dukkemager ønsker, at hans dukker fik så meget liv, at de kunne gå deres egne veje. (ligesom Pinocchio).

Det er på sin vis forfærdeligt at have styr på det hele. Når man holder tømme stramt, er der alt for meget, der ikke får lov at slippe ud – ubevidste længsler/drømme man aldrig har turdet vedkende sig.

Men hvis marionetterne/dukkerne blander sig, opstår der kaos. Det uforudsigelige er angstfremkaldende. Hvad vil publikum/omgivelserne sige?

Der ligger en stærk spænding mellem de to muligheder/drømme.

Kaj Nissen får denne spænding levendegjort på fremragende vis, morsomt, overraskende og lidt satanisk.

Instruktøren vil få et stort arbejde med at få fabelen til at folde sig ud.

I "Marionetspilleren" bliver de legemliggjorte dukker til selvoptagede skuespillere, der ikke evner andet end at fokusere på egen rolle.

I "Bugtalerens dukke" er dukken en uafrystelig del af ham selv. Ved hjælp af pigen, der giver dukken mæle, bliver der forfærdelig rav i den.

Enhver ivrigt arbejdende scene vil få stort udbytte og fornøjelse af at fordybe sig i disse to skuespil.

Kødkarrusellen

Forfatter: Christian Lollike		Kort resumé: Drama-dokumentar om prostitution
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Nordiska ApS	Medvirkende:	5 medvirkende: 4 k + 1 m (kan varieres)
	Dekoration:	1 lokation (?)
	Spilletid:	Ca. 1½ t (?)

Omtalt af: Peter Hyldahl

Med Chr. Lollikes "Kødkarrusellen" skal man have lyst til at lave drama-dokumentarisk debatteater. Teksten er skrevet ud fra interviews med prostituerede, og det er forestillingens erklærede mål at give publikum et forhold til sexarbejderes liv og deres beskæftigelse.

De 15 scener består af samtaler og indre refleksioner mellem sexarbejderne og deres kunder og giver tilsammen et bredt indblik i prostitutionens virkninger på de implicerede mennesker – både på den ene og den anden side af briksen, hvis man kan sige det sådan.

Foruden scenerne med forskellige luder/kunde-relationer, så står netop scenerne med de prostitueredes familieforhold stærkest; navnlig dén hvor escortpigen ringes op og derefter kører ud til en flok 15-årige drenge, som viser sig at gå i hendes datters klasse!

Man skal ikke have "sarte ører", men teksten er alligevel sober og sine steder endog selvironisk humoristisk på trods af sit kontroversielle og tabu-belagte emnefelt. Det er stærke sager og meget tankevækkende: Ingen fordømmes – ingen retfærdiggøres. Der lægges op til debat.

Teksten har stort set ingen regibemærkninger og heller ingen anvisninger på, hvorledes de 11 sange er tænkt ind i helheden, så der må påregnes et større indledende arbejde med at 'gestalte' tekst til forestilling: Hvordan *spilles* dette stykke uden det bliver til radioteater? Uanset hvordan man nu end får gjort dette, så vil publikum få sig en på "effertænkere" med denne forestilling.

L@urits og Computermusene

Forfatter: Louise Emcken		Kort resumé: Den ensomme dreng Laurits spiller som sædvanlig på computer, da denne pludselig eksploderer med et brag, og computermusene Max og Morits dukker op. De fører Laurits ind i en spændende fantasiverden, hvor han får nye venner og kaster sig ud i kampen mellem det gode og det onde.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	Ca. 20 børn samt 1 voksenstemme
	Dekoration:	Der arbejdes med følgende locations: Laurits værelse, Cafe Den Sorte Kælder, Skoven og De ondes sted.
	Spilletid:	1 time

Omtalt af: Maria Rosenhjerte

L@urits og Computermusene er næsten en slags moderne udgave af Hakkebakkeskoven – i hvert fald set ud fra, at dyr spiller en helt særlig rolle.

Det er et underholdende stykke, som samtidig placerer sig midt i en aktuel tidsalder, hvor der efterhånden står en computer på hvert eneste børneværelse. Og hvad det da ikke kan føre til, vil nogle måske mumle bekymret – ja, i dette tilfælde fører vejen direkte til en fantasifuld oplevelse, der vil appellere til rigtig mange børn.

Forestillingen ligger i genren musikdramatik, og den er fyldt med mange gode sange på kendte børnemelodier. Manuskriptet oplyser grundigt om sangene bagest i hæftet, da der skal påregnes betaling af afgifter i denne sammenhæng.

De enkelte roller har tydelige karaktertegninger, der gør det let at skabe rollens udtryk såvel fysik som psykisk for det enkelte barn.

Og der lægges op til, at kostumerne skal fungere i en begrænset markeret form og ikke en fuldmaskeret tilgang.

Der er både spænding og humor på spil hele vejen igennem forestillingen – og undervejs får vi også tænksume oplevelser i mødet med det ensomme barn i en travl voksenverden.

Stykket vil være velegnet til amatørscenernes børnehold – og husk endelig at invitere hele familien med til at se forestillingen.

Lucy in the Sky

Forfatter: Ann Sofie Oxenvad		Kort resumé: Et drømmespil frit efter John Lennons "Lucy in the Sky with Diamonds".
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	10 – 15 – heraf helst 6 kv.
	Dekoration:	En hospitalsseng i en location – resten klares med lys-scenografi.
	Spilletid:	1 time

Omtalt af: Thomas Hauger

Udgangspunktet er John Lennons sang, som blev bragt på albummet "Sgt. Peppers...". Inspirationen til sangen fik Lennon – efter sigende – fra et billede hans 3 årige søn Julian havde malet og som han forklarede var hans veninde Lucy i børnehaven oppe i himlen med diamanter i øjnene. (Den rigtige Lucy døde i øvrigt i 2009 kun 46 år gammel).

Stykket her følger ikke slavisk den ret syrede, men poetiske tekst. Men vi oplever en syg Lucy i hospitalssengen frigøre sig fra sin egen krop som en ny Lucy – hendes sjæl måske? – men efter at "Lennon lukøje" (et rigtigt dårligt navn synes denne omtaler) har været på besøg i et ultraviolet lys.

Den nye Lucy går nu igennem drømmen og møder nonnen, døden, englen, soldaten, digteren, kærligheden, skuespilleren, kunsten og skyggen. Ind imellem er der krydret med sange, som lige skal have en melodi først.

Før den sidste scene – der formes som et mareridt - kommer moralen fremsagt af forskellige karakterer:

"Den, der afbryder andres søvn.... andres drømme.. ..om kærligheden .. om kunsten ..om livet .. om fremtiden .. er hjemfalden til den strengeste straf"

Stykket er udviklet sammen med teaterholdet i 2004 på Opgang2 i Århus midtby. Der udtrykkes håb om at andre vil forholde sig meddigtende til det. Altså iscenesætte frit efter behov og antal medvirkende.

Et stykke der – med sin teaterleg, spændende karakterer og fascinerende forslag til teknikken – appellerer til et ungt ambitiøst ensemble. Her kan produceres og skabes en seværdig forestilling.

Musical

Forfatter: Line Mørkeby		Kort resumé: En forestilling om at finde sig selv... løsrive sig fra det familiære åg...
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	5 medv. : 3 k + 2 m
	Dekoration:	1 location
	Spilletid:	1t 30 min

Omtalt af: Peter Hyldahl

Line Mørkeby er en af tidens nye bemærkelsesværdige dramatikere, som gik direkte fra Dramatikerskolen i Århus og direkte ud i rampelyset på de store scener – Det kgl. Teater, Århus Teater – med dette stykke. Anmeldelserne har ikke manglet superlativer og stykket har da også sin helt egen 'tone'; om end Line Knutzon ikke har levet forgæves.

Man må ikke lade sig forlede af titlen og tro, at der er tale om en god gammeldags musikforestilling, for det er der sandt for dyden ikke! "Musical" er en krasbørstig – nogen vil sige en forhånende – kommentar til livet i den danske kernefamilie. Faktisk den 'klassiske' fortælling om overgangen fra barn til voksen fortalt på en ganske anderledes måde og tilsat nutidens hits/melodier:

Hovedpersonen Lone bor trygt og godt i kernefamiliens skygge sammen med lillebror Dennis, mor Birgit og far Kjeld indtil den litauiske udvekslingsstudent Nat på mor Birgits foranledning ankommer til det lille hjem, hvor man 'plejer' at synge så snart man kan få lejlighed til det: f.eks. Michael Jacksons "Heal the world", Scissors Sisters "Take your Mama" eller Bonni Tylers "Total eclipse of my heart". Nat er som en hund i et spil kegler, hvilket er stærkt udfordrende for den store teenager Lone. Skænderier, magtkampe, slagsmål og tilsyneladende forsoninger bølger frem og tilbage – og der bliver sunget til det hele – for at ende med Lones lesbiske forsøstring med Nat, hvorefter de forlader det sønderknuste hjem med navnlig den sønderknuste mor Birgit....

Det er et 'svært' stykke, som nødvendigvis kræver et grundigt fortolknings-forarbejde. Hvordan skal man forholde sig til alle de engelske sange, som ikke bare er lige til at synge? Hvilket tema skal være i focus? Kernefamiliens endelige nederlag? Ungdomsoprøret? Det lesbiske element? Eller... Der skal lægges en klar linie fra starten, ellers vil denne forestilling ende i noget tilfældigt roderi, og det fortjener den ikke.

Only Sixteen

Forfatter: Rosa Kathrine Frederiksen		Kort resumé: En gruppe teenagere i 1969 søger efter deres identitet.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	14 kv, 3 md.
	Dekoration:	Dramatikerens foreslår tre, der kan veksles imellem og som er synlige hele tiden.
	Spilletid:	Ca. 50 min

Omtalt af: Thomas Hauger

Så er der dømt ungdomsdramatik for amatørscenens store ungdomshold + et par voksne kvinder. Her gås direkte til teenagernes forsøg på at finde deres identitet, deres kamp med den besværlige kærlighed, flirteriet med stoffer, deres godtroende og godhjertede mødres forsøg på at beskytte dem.

Her møder man glade hippier, diskere og rockere.

I sammenligning med dramatikerens andre stykker som "Råstof" og "Frihed" må dette stykke betegnes som en anelse naivt og rimeligt moraliserende. Det er henlagt til én anden tid, nemlig 1969. Måske er ideen at vise, at teenagere altid har "teenage problemer", ellers er det lidt svært at forstå ideen med en anden tid.

Der kan blive en ret festlig produktionsperiode, ikke mindst fordi der skal være repræsentanter for aldersgrupperne 16 -18 år, 18 – 22 år og 5 mødre mellem 35 – 45 år. (Ingen fædre?).

Der er skam muligheder for at lave en seværdig forestilling. Denne omtaler synes dog at karaktererne mangler dybde – de bliver nemt for skematiske.

En masse regi anbefalinger om underlægning giver gode associationer til tiden – men det er nu lidt mærkeligt at der på bagside teksten står: " ...hippierne, der vil snyde sig til en Woodstock festival" – som om der har været flere!

Med et gevaldigt tempo – en mere smidig scenografisk løsning end den foreslåede – og et spilleglad ensemble kan der godt blive en seværdig amatørforestilling ud af manuskriptet – på trods af mine anførte forbehold.

Pudemanden

Forfatter: Martin McDonagh		Kort resumé: I en diktaturstat er en forfatter og hans retarderede lillebror hentet til afhøring om nogle bestialske barnemord, som ligner barnemord i nogle af forfatterens historier. De afhøres, med trussel om tortur og henrettelse, i hvert sit rum og spilles ud mod hinanden, men på et tidspunkt efterlades de sammen, og deres rædsomme barndom rulles op i en dialog, hvor lillebroderen vil erklære hvad som helst om broderen for at redde sit liv, og forfatteren er parat til at ofre sit liv for at redde sit værk fra destruktion.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Teaterforlaget Nordiska ApS og oversætteren, repræsenteret af Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	4 hovedroller, 3 biroller fordelt på 5 m, 1k, 1 pige, ca. 8 år.
	Dekoration:	4 locations
	Spilletid:	Ca. 2 timer uden pause.

Omtalt af: Niels Stokholm

Forfatteren Katurian er blevet hentet ind til forhør i forbindelse med tre bestialske barnemord: *Den lille pige på heden*, som fik stukket barberblade i halsen, *Den lille jødedreng*, som var forblødt efter at have fået hugget fem tæer af, og *Den stumme pige*, hvis lig man ikke har fundet endnu.

Mordene ligner til forveksling, hvad tre af Katurians historier handler om. Hvad er hans hensigt med at skrive den slags historier? Hvad er hans budskab? Sådan bliver han spurgt i starten af forhøret. Men han skriver bare historier, siger han. Han har intet budskab, hverken højre- eller venstreorienteret.

En forfatters første, ja, eneste pligt er at fortælle en historie. Det tror Katurian, fuldt og fast på, og han fastholder det over for diktaturstatens voldelige forhørspoliti.

Under hele forhøret mærkes anklagen om, at han er den skyldige i mordene eller i hvert fald står bag dem, og efterhånden som han får en fornemmelse af, dette her vil han ikke overleve, bliver hans hovedanliggende, at de i det mindste undlader at destruere hans værk.

En uhyggelig, og uhyggeligt spændende, handling udvikler sig under politiets snedige anvendelse af både psykisk og fysisk tortur.

Trods al uhyggen fænger teksten med replikker så veldrejede og, for ofret så twistede, at man åndeløst følger med ind i Katurians, og for den sags skyld også i hans let retarderede brors, dødsensfarlige situation, hvor de er i de to forhørslederers vold.

I starten ved Katurian ikke, at hans bror er blevet afhentet på den specialskole, som Katurian efter forældrenes død har fået ham optaget på. Så han er chokeret og bekymret, da han får at

vide, at broren sidder til afhøring i en celle ved siden af. Han ved, at broren ikke kan tåle at være alene med fremmede, og insisterer på at tale med ham. Men det får han naturligvis ikke lov til. I stedet bliver brødrenes forklaringer spillet ud mod hinanden, og Katurian bliver forhørt og tortureret, mens han samtidig kan høre sin bror skrike.

Da han senere forslået og blodig bliver smidt ind til broren, opdager han, at denne er uskadt. Hans skrig var et blufnummer, som han var gået med til for at redde sit eget skind. Ligesom han af samme grund havde udleveret sin storebror. I det opgør, der kommer mellem brødrene optræves den forfærdelige barndom, som deres forældre havde udsat dem for, nemlig et hensynsløst eksperiment, som havde til formål at udvikle Katurian til forfatter. Det indebar mishandling af deres førstefødte søn samtidig med, at de forkælede og dyrkede Katurian ud over alle grænser. Mishandlingen af den førstefødte foregik i et aflåst rum, hvorfra kun lydene svagt trængte ud til Katurian. Forældrene bildte ham ind, at det var hans vidunderlige, men alt for livlige fantasi, der spillede ham et puds. Usandsynligt? Nej ikke når man erindrer mediernes beretninger om indespærring og mishandling af børn i fx Østrig og Belgien. De elendige børneskæbner og barndomshistorier undgår ikke at virke ind på forhørslederne, som ligeså vel kunne kaldes bøddler, og deres egne kranke livsforløb bliver en del af forklaringen på den rolle, de har påtaget sig.

Pladsen her muliggør ikke et mere detaljeret handlingsreferat, men dog en varm anbefaling om at give sig i kast med en nærlæsning af stykket. Replikker, komposition og relevans går op i en højere enhed. En stor læseoplevelse!

Det bliver et krævende stykke at indstudere. For eksempel bliver de tre historier og flere andre refereret i sidelange monologer. Således også historien om Pudemanden, som har givet stykket dets titel. Trods deres spænding i sig selv og deres relevans for spillet vil de være en kæmpe udfordring for de skuespillere, der skal gestalte dem på scenen.

Kan det lade sig gøre for amatører? Ja, hvorfor ikke! Men det kræver, at man slår til på det tidspunkt, hvor scenen råder over medlemmer, der både kan lære og formidle store tekstmængder, dyb psykologi, og som ikke mindst har tålmodighed til at ofre den nødvendige tid på opgaven.

Lyder det som om ovennævnte er betaget af stykket? Jamen, sådan er det da også.

SIDSTE SOMMER

Forfatter: Maria Hansted Lohmann og Janice Dunn		Kort resumé: Tiden er Anden Verdenskrig – Danmark er besat af tyskerne – vi skriver sommeren 1942. En gruppe børn fra storbyen rejser alene af sted med toget for at tilbringe sommerferien på en feriekoloni. Da de ankommer til den lille station, er der ikke nogen til at hente dem. Ventetiden udløser både forventninger, tvivl, utålmodighed og leg.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Nordiska ApS	Medvirkende:	17 medvirkende. Alle børn i alderen 8 – 14 år. Der er mulighed for at ændre i antallet af roller samt i personernes indbyrdes aldersforhold og køn.
	Dekoration:	En togstation. En skov. Et stort rum i en gammel bondegård, hvor der er dækket op til 15 personer. Salen med publikum inddrages i spillet.
	Spilletid:	Max 1 time

Omtalt af: Jette Glavind Pedersen

”Sidste sommer” skrevet af Maria Hansted Lohmann og Janice Dunn vandt Forlaget DRAMA’s dramatikerkonkurrence i 2010: Ny dansk børnedramatik til ”børn spiller teater”. Begge forfattere er uddannede skuespillere og arbejder også som instruktører og manuskriptforfattere.

Ideen til stykket kommer fra Maria Lohmann, som i forbindelse med research til et andet stykke, stødte på beretninger fra tiden omkring 2. Verdenskrig.

Forfatterparret siger: ”Vi tror, at børn i dag vil opleve et overraskende nærvær med fortiden ved at kunne genkende sig selv i børneroller fra en anden tidsperiode og samtidig føle spændingen ved scenisk at skulle fremstille et meget anderledes liv end den velkendte og trygge hverdag, som leves af børn i dagens Danmark.”

Om denne opfattelse holder stik, kan være svær at forudse, men arbejdet med stykket vil sikkert give børn en spændende og meget anderledes oplevelse end de sædvanlige musicals og eventyrforestillinger, som oftest er de foretrukne, når børn skal spille teater.

I dette stykke kan man med den rette instruktør skabe en uhyggestemning og spænding, som holder publikum på pinebænken lige til afslutningen. For, hvad er det, børnene har i vente? Den lange vandring, som børnene bliver sendt ud på af den ukendte men jævnaldrende dreng Peter, stiller børnene over for udfordringer, svære valg og bekymringer. Hemmeligheder afsløres og krigens virkelighed går op for børnene.

De korte replikker og den megen dialog stiller krav til et godt sammenspil og en god timing børnene imellem.

Et godt kendskab til Danmarks besættelse er en fordel.

Der er gode regibemærkninger undervejs.

En stor fordel, at stykket giver mulighed for at ændre i antallet af børn samt at sammensætte deres alder og køn efter, hvad der er muligt.

Skraldet

Forfatter: Sidsel Bjelke		Kort resumé: Et portræt af Nørrebro i 2011.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	18 – heraf mindst 8 kvinder
	Dekoration:	1
	Spilletid:	60 min.

Omtalt af: Bent Jacobsen

Vi er på Nørrebro 2011.

De er der alle: De unge, alkoholikeren, kvinden der savner et barn, flygtningen, der ikke kan få job på grund af sin etniske baggrund, den unge besætter og Ruth Evensen – alle dem som ikke kan leve op til vore normale forventninger. De bor i skraldespande og affaldscontainere og dukker op for at konfrontere os med vore fordomme.

SLUTSTRAND

Forfatter: Nicolas Bro		Kort resumé: "Slutstrand" er en kaotisk fremtidsfantasi og en utopisk fremtidsgyser. Det er visionen om, at mændene udryddes af en virus, og at kvindernes kamp for at genopfinde manden ikke lykkes.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikers Forbund	Medvirkende:	7 kvinder i alle aldre og et lemlæstet barn.
	Dekoration:	Uhyggelig betongrå sceneopbygning, som skal illudere forskellige scener. F.eks. et kapel, en transitlufthavn og et laboratorium.
	Spilletid:	Ca. 2 timer

Omtalt af: Jette Glavind Pedersen

Stykket har været opført på Kaleidoskop i København. Manuskriptforfatteren er Nicolas Bro, en af de mest interessante kunstnere i Danmark i disse år. Mest er han kendt som en fantastisk skuespiller, men han har samtidig en brændende lyst til at blande sig i teatrets virkemidler, som han gjorde med stykket "Stolthed er kolossal" og nu i "Slutstrand".

"Slutstrand" er en historie, som tager sin begyndelse ved at en y-kromosom-epidemi ved et uheld slippes løs af videnskabskvinden Mother og hendes assistent, den kønsskifteopererede Kim Podolski. Den destruktive og muterende virus angriber alle mænd og drenge, og i løbet af kort tid er alle mænd uddøde. Y-kromosomet eksisterer ikke mere på planeten Jorden.

Verden er lammet af sorg. Kvinderne står efterladte og ufrugtbare.

Nicolas Bro siger selv: "Det er en eventyrlig fortælling om menneskets undergang og om et sprog i opløsning. Det er poesi i dramatisk forstand."

Stykket har 7 scener, og det har svært ved at fungere som en sammenhængende fortælling. Hver scene fortæller sin egen historie og er skrevet som dialoger mellem forskellige rolletyper. Roller, som giver store muligheder for at blomstre og udfolde sig på scenen, men også stiller store krav til skuespillerne.

Stykkets lange og komplicerede monologer stiller krav til skuespillernes erfaring.

En spilletid på 2 timer er for lang, især fordi stykket er vanskeligt tilgængeligt. Det kræver et hold af 7 stærke og skønne kvinder med en stor sproglig formåen samt en forstandig instruktør.

Texas

Forfatter: Andreas Garfield		Kort resumé: Skuespil i 2 akter om økonomisk kriminalitet.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Danske Dramatikeres Forbund	Medvirkende:	6 (7) mænd og 3 kvinder
	Dekoration:	Et tip-top moderne kontorlandskab Et direktørkontor. En lille lejlighed
	Spilletid:	Ca. 2 timer

Omtalt af: Bodil Schäfer og Louise Emcken

Et aktuelt drama om økonomisk kriminalitet i vore dage. Stykket foregår på én dag og begynder, da Sarah møder på arbejde i I.O.F. Invest, hvor hun er topsælger. Hun regner med at vinde månedens rejsepræmie til Barcelona. Firmaet sælger anparter i oliekluder i Texas. Kampen om kunderne er hård, men Sarah elsker udfordringen. Firmaets dynamiske direktør Kenneth regner med at vinde månedens Gepard udlovet af ugebladet Finans. Samtidig med at han holder firmafester og uddeler frynsegoder i lange baner, presser han sine ansatte til det yderste.

En journalist fra ugebladet Finans har meldt sin ankomst. Hun skal lave et interview med Kenneth og vurdere, om Firmaet skal tildeles prisen. Kenneth er klar med den helt store charmeoffensiv, men i stedet dukker Johannes op! Interviewet udvikler sig til en kamp om magt og sandhed, idet Johannes afslører at han ved meget om Kenneths tvivlsomme baggrund, og undervejs finder han ud af, at firmaet bygger på fusk. Kenneth truer med rockerbesøg hjemme hos Johannes, hvis han ikke holder kæft. Sideløbende hermed oplever vi firmaets ufine salgs- og inkasso-metoder.

I mellemtiden er Sarah taget ud til en kunde, Anders, der over telefonen har lovet at investere yderligere. Det viser sig at Anders har investeret hele sin kone Sofies arv på 600.000 kr. i O.I.F. Invest, uden at hun vidste det. Han har ikke fået en krone i afkast, og sin fortvivlelse tilkalder han Sarah, fordi han på ingen måder kan komme igennem til firmaet med sine krav. Sofie forlader ham i vrede, og det går langsomt op for Sarah, at hun er ansat i et firma, der lokker penge fra folk.

Hun vender desillusioneret tilbage til kontoret, hvor alle står parat med champagne for at hylde hende som månedens sælger.....

Der er mange gode roller og en spændende opbygning med paralleller til nutidige finansskandaler. Måske ville stykket vinde ved at man byttede om på scenerne i slutningen, således som vi har gjort i handlingsreferatet.

Verden venter

Forfatter: Marie Markvard Andersen		Kort resumé: En ungdomsforestilling med indlagte musikhits.
Bogudgave: Forlaget DRAMA ApS		
Opførelsesrettighederne tilhører forfatteren og administreres af: Forlaget DRAMA ApS	Medvirkende:	11 større roller. 29 mindre, der kan fordeles på få skuespillere.
	Dekoration:	12 forskellige locations, der kan lægges ind i samme scenografi.
	Spilletid:	Ca. 1½ time, afhængig af antallet af musiknumre.

Omtalt af: Bodil Schäfer og Louise Emcken

”Hvad mon man var, før man blev man blev født?”

”Verden venter” er en fortælling om 9 ”ufødte” unge, der venter på at blive sendt med elevatoren ud i livet. Elevatorførerne Ding og Dong er ansvarlige over for chefen og skal sørge for at alle kommer af sted til rette tid og sted. Nogle af de unge frygter livet deroppe, mens andre næsten ikke kan vente. De tager sagen i egen hånd og snyder sig til en tur med elevatoren. Deroppe bliver de kastet rundt i meget forskellige miljøer: Blandt hjemløse på gaden, på et diskotek, på en kirkegård, hos modefotografen og hans modeller, ved en BZ-demonstration, i en ældreklub, i en kirke og på hospitalet. Alle steder undrer man sig over deres hvide klædedragt og deres naive og uvidende spørgsmål. De 9 kommer væk fra hinanden. Kan de finde hinanden og kan de nå elevatoren tilbage inden daggry, for ellers opløses de i ingenting. Og hele tiden har de Ding og Dong i hælene, for chefen må ikke opdage at nogen uretmæssigt har taget elevatoren.....

Et stykke om unge, der står på tærsklen til det fascinerende voksenliv på godt og ondt.

Stykket vil være sjovt at arbejde med for en ungdomsgruppe, og det kan få et showagtigt præg, navnlig hvis der lægges flere sange ind.

De unge skuespillere kan udfolde deres spillelyst og sangtalent i de mange klichéagtige scenarier. Replikkerne falder let i et nutidigt ungdomssprog.

Forlaget DRAMA ApS
Nygade 15
6300 Gråsten
Tlf. : 70 25 11 41
Fax: 74 65 20 93
Mail: drama@drama.dk

Danske Dramatikeres Forbund
Nørrevoldgade 12, 2. sal
1358 København K
Tlf.: 33 45 40 35
Fax: 33 45 40 39
Mail: admin@dramatiker.dk

Nordiska ApS
Åbenrå 5, 4. sal
1124 København K
Tlf.: 33 11 68 83
Fax: 33 14 44 28
Mail: info@nordiska.dk

All That Management
St. Kongensgade 36-38, 1. tv.
1264 København K
Tlf.: 33 12 15 57
Fax: 33 13 15 57
Mail: mail@allthatmanagement.dk